

De levensvonk terugvinden

CLAIRE VANDEN ABBEELE

Hoe vreemd en verwonderlijk het ook mag klinken, ik ervaar het als pure genade om zo dicht te mogen meegaan met mensen die geraakt zijn door snijdend verdriet. Ze leren me zien hoeveel kracht erin de mens leeft en hoe het Onnoembare Mysterie in ons woont en ons voortdurend gezelschap houdt.

In de lijdende mens leer ik iets 'zien' van het mysterie van leven en dood, het mysterie van God.

Mijn meegaan in ziekte en rouw is geen 'werk', maar een jawoord op een Roep. Ik kan alleen maar getuigen van mijn geestdrift om er met hart en ziel te zijn voor zoekende en zuchtende jongeren en volwassenen. Ik zoek samen met hen wegen om de door verdriet bedolven kracht te bevrijden. Ik zoek samen met hen naar leven.

Het is ervaring die me leert dat we ons in gezelschap van God bevinden door voluit te leven. In de volheid van het leven, waarvan lief en leed deel uitmaken, kunnen we andere mensen ontmoeten, Hem vinden en iets van Hem opvangen.

Het Bijzondere in het alledaagse zien en vinden gaat niet vanzelf. Het is en blijft vaak een worsteling. We moeten er iets voor doen om het goddelijke in het leven te proeven, om ons te laten verwonderen door een Mysterie dat ons draagt én vrijlaat.

Wat moeten we dan doen? Van het leven moeten we meer maken dan 'er' zijn. We moeten onszelf laten zijn, anderen nabij zijn, in Hem durven thuiskomen.

We moeten ons bestaan durven voelen, durven stilstaan bij de vraag wat we, elk van

ons, elk apart en in verbondenheid, hier doen.

We moeten leren aandachtig leven, gelukkig durven zijn met hen die gelukkig zijn, durven wenen met hen die verdriet hebben. Alleen door aandachtig te leven, voelen we dat God ons leven doorademt.

De verwondering, het 'zien' van een mysterie, ligt verscholen in het dagdagelijkse, in de dingen die ons overkomen, in de mensen die we ontmoeten, in de kleuren van de seizoenen, in de glans van de dagen, in liefde die warmte geeft en in de vreselijke pijn die afscheid met zich meebrengt.

Midden in de verschrikking van de dood is het moeilijk om liefde uit te stralen, om te voelen dat we bemind worden, ook door God. Mensen in rouw ervaren een identiteitscrisis: wie ben ik nu, nu

jij er niet meer bent? Waar moet ik heen zonder jou, wat heb ik hier nog te doen? Soms komen er ook schuldgevoelens: had ik maar en had ik maar niet.

Vastgelopen zijn, ziekte en rouw doen ons stilstaan bij het leven: wat heb ik verzuimd te doen voor mezelf en voor de anderen, hoe dikwijls heb ik pijn gedaan, mezelf en de ander niet erkend, niet gezien wie we werkelijk zijn?

Naast de identiteitscrisis kennen vele rouwenden ook een Godscrisis. 'Hoe kan Hij mij dit aandoen? Waarom ik? Hoe kon Hij zo iets gruwelijks laten gebeuren? Is dit dan de Barmhartige Vader, de God die Liefde is?

Wie de levensvonk wil terugvinden; wie wil leven vanuit de levenskracht ook als hij ziek of verlaten is; wie 'goed' wil rouwen en de overledene een bijzonder plekje in het leven wil geven; wie verlangt om voor zichzelf een thuisplek te vinden in dit bestaan; wie God opnieuw, in de diepte van het zijn, als alomvattend en niet-grijpbare Liefde wil ervaren, zal alle gevoelens onder ogen moeten zien en doorleven.

Alleen dan zullen we langzaam afscheid kunnen nemen van de overledene, van de straffende en meedogenloze God. Alleen dan zullen we voelen dat de dood niet het einde is van een relatie, maar dat er een andere relatie komt zowel met de overledene als met God.

'Ze zijn niet dood, zij die niet meer hier zijn, ze vonden een andere thuisplek, ze leven een eeuwige ruimte, wachtend tot onze tijd gekomen is, tot onze taak volbracht is, tot we ogen kregen om te zien, dat God liefde is en steeds nabij.'

Het is frustrerend te ervaren dat het bijna onmogelijk is om de diepe pijn van onze medemens te verzachten. We kunnen meegaan, het kruis helpen dragen en stille getuige zijn van hoe de mens, zoals Jezus voorheen, het zwaarste stuk zelf moest dragen.

Het is telkens weer een klein wonder en een grote genade te mogen zien hoe mensen, door rouw verkild, opnieuw kunnen liefhebben. Hoe zoekenden na de verwerping, na de kwaadheid tegen God, diepe troost vinden bij een Onnoembaar Wezen dat hen nooit verlaten heeft, niet in het leven, niet in de dood.

Als we Gods liefde in ons hart terugvinden, kunnen we deemoedig knielen en vergeeten woorden prevelen.

Veel te laat heb ik Jou liefgehad, het afscheid had mijn hart gebroken, het licht in mijn ziel werd gedoofd, mijn ogen hadden hun glans verloren, ik werd een deel van de dood.

Ik heb me van Jou verwijderd op het moment dat ik jouw nabijheid het meeste nodig had. Ik heb overal gezocht naar balsem voor mijn wonden.

Alleen aan Jou ben ik voorbijgegaan, Jij die er was, Jij die bent, Jij die wakend op me wacht, Jij die me liefhebt en vrijlaat, vroeger, nu en in eeuwigheid.

Veel te laat heb ik U liefgehad. Het is zo, het zij zo.
(naar Augustinus, Belijdenissen 10,27)